

και σφαλδώντας την Βουλή
φεύγει για την Αϊδηψό.

Ἡ μπόμπικα τῆς Βουλῆς καὶ πάταγος πολυῶς.

Αὐτὰ τοῦ Κόντε λέγοντος, ἐν λιγοῦρῃ φωνῇ
'στὸ Παρλαμέντο βρόντησε μὰ μπόμπ' ἀληθινή,
ποῦχε καὶ δυναμίτιδα καὶ νιτρολυκερίνη,
κι' ἀμύσως τᾶχασαν αὐτοὶ καὶ τᾶχασαν' κι' ἔκεινοι,
κι' ἀκαμαντόπους ἔτρεχε καθέννας Ἀστυνόμος
καὶ τῆς Βουλῆς τὰς πτέρυγας συνεῖχε κρούς τρόμος.

Περίτρομος ἀνέκραξε κι' ὁ Φασουλῆς ἔκει:
μὲ μπόμπικαις ἀνταμείβεται τόση ρητορικῇ.
Πῶς τρέμω... πέφτει... νάτην νάλ..
'πίσω μου σ' ἔγω, Σαταναῖ,
κι' ὁ Κόντες φώναζε ξεναῖ:
νίπτει κι' ἴγω τὰς χεῖρας μου καὶ δὲν ἀνακατεύομαι,
κι' ἀφοῦ κι' ἢ μπόμπικαις ἄρχισαν παῖω νὰ πολιτεύομαι.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξαν νὰ ρίξουν μπόμπικαις τώρα,
ποῦ τῆς Πανδώρας τὸ κουτί γιὰ μὰς σκορπιῖεις δῶρα.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξαν νὰ κάνουν τέτοιο δράμα
σήμερα, ποῦ στὸν τόπο του στέκει τὸ κάθε πρᾶμμα,
κι' ὁ Κόντες λέγει σοβαρῶς ἀπὸ τὸ μέγα βήμα
πῶς εἶναι πλέον περιττὸν νὰ κυδερονᾶ τὸ κράτος,
ἄφοῦ ἔμπορεῖ καὶ μόνο του νὰ πᾶρ σ' ἔλα πρῖμα,
καὶ μελετᾶ στὴν Κέρκυρα νὰ γίνῃ Κιγκινάτος.

'Δὲς καιρὸ ποῦ ρίχνουν μπόμπικαις τώρα μέσα στὴ χαρὰ
καὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία,
ποῦ μὰς τρέχει συμφορὰ
μὲ τοῦ Στόλου τὰ λαχεῖα.

Κι' ἔλεγε στὸν Περικλέτο σοβαρῶς ὁ Φασουλῆς:
φεύγε φεύγε τὰ λαχεῖα γιὰ νὰ χάακρη ἀσφαλῆς.
Μὴ σὰν πρῶτα μακαρίζῃς, Περικλή, τοὺς κερδιόμενους,
τοῦταντίον τοῦς καίμενους
ὁ καθέννας συμπολίτης πρέπει τώρα νὰ τοὺς κλάφῃ...
'πῆγαν τὰ λεπτὰ νὰ πάρουν καὶ τοὺς πῆγανε στὴ χάψι.

Κρίμα κρίμα στὴ χαρὰ των,
'Ὅσποδάρε Περικλέσκο...
'βγήκανε τὰ νοῦμερά των,
μὰ τί κέρδισαν ; ... τὸ φρέσκο.

Τὶ χαρὰ μας !. ἀπὸ κέρδη τὴν γλυτώσαμε φτηνά,
κι' ἂν ἐφέτος νοῦμερά σου
κληρωθοῦν γιὰ συμφορὰ σου,
ρίξει τα μὲς στὸ κοφοῖνι, μὴν τὰ πᾶς στὸν Κοφφινᾶ.
'Ἡ χρονιὰ θαρρῶ πῶς εἶναι γιὰ τοὺς τυχεροὺς κακῇ...
μὴν κερδίσῃς τὸ λαχεῖο νὰ μὴ πᾶς στὴ φυλακῇ.

'Δὲς καιρὸ ποῦ ρίχνει μπόμπικαις καθὲ βλάκας καὶ γεγῆς
τώρα μὲς στῆς ἐκλογαῖς,
ποῦ μὲ φρόνημα κυττάζω καθὲ ρεκτινὴ ἐκλογεῖα
καὶ Μερκούραρος φωνάζουν καὶ Πυρρῇ μιχθίτω γαῖα.

Τὶ καιρὸς γιὰ μπόμπικαις τώρα, ποῦ μὲ μοῦτρ' ἀκτινοβόλα
χαίρετον ἐδῶ κι' ἔκει
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
καὶ μὲ μὰ μεγάλη σκάλα καὶ μὲ λίγη μόνο κῶλλα
κάνουν τὴν ἐμφάνισιν των εἰς τοὺς τοίχους γύρω γύρω,
κι' ἔτσι τὴν ἀθανασία ἀσφαλίζουν τὴν ἀγῆρω.

Γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κάνουν μπόμπικαις κτύποι
νὰ βγάδουν ἀγουρίδα
τώρα ποῦ γιὰ πατριδα
τίποτα δὲν τοὺς λείπει,
παρὰ μὲ μπόμπικαις μοναχὰ νὰ τοὺς ἀναστατώσῃ
κι' ἔτσι ν' ἀφῆσουν πᾶ κι' αὐτοὶ τὴν προστυχὰ τὴν τόση

καὶ τῶν ἀγροίκων των ἠθῶν τὴν πρώτη τὴν ἀφέλεια,
καὶ στὸ σωστοῦ πολιτισμοῦ νὰ φθάσουν τὴν ἐντέλεια.

Τοῦ Περικλέτου ρίμα 'στοῦ Σακουλεῖ το μνηῖμα.

Μεγάλη μὰς ἐτάραξε θανά...
ἐνόθαδε κείσαι τώρα, ψωμοζήτη,
κι' εὐλόγησ' τὸ Ρωμικὸ ἔρημα
τὸν πρῶτο κυνικό μας συμπολίτη.

Τοῦ κυνικοῦ δὲν εἶχες τὸ πιάρι,
μήτε τοῦ Διογένη τὸ φανάρι,
ἀλλ' ὅμως μέγα καύχημα θὰ μείνης
τοῦ κυνισμοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης.

Κλαῖωμεν ἀντιπρόσωπον μεγάλων
τῆς τεμπέλιχᾶς ἐμοῦ καὶ τόσαν ἄλλων,
ποῦ μὲς στῆς δόξης ἤθελε τὸν τόπο
χωρὶς δουλειὰ νὰ τρέφεται καὶ κόπο,
κι' ἀκούγανε βρισίδια καὶ κατάραεις
ἔκεινοι, ποῦ δὲν τοῦδιναν δεκαρίεις.

'Ὅταν ἐμπρός μου σ' ἔβλεπα βρωμιάρη
καὶ κυνικό τῶν δρόμων διακομιάρη,
θαρροῦσα πῶς κυττῶ τὴν Ρωμηοσύνη,
ποῦ σὰν τὸν Σακουλεῖ ποθεῖ κι' ἔκεινη
χωρὶς δουλειὰ καθεὶς νὰ τὴν βραδεύῃ
καὶ μὲ τὴν ζητηγιά νὰ θριαμβεύῃ.

'Ἄν κι' εἶχες γίνῃ μὲ προσωπικότικι,
ἐν τούτοις ἢ πολλῇ σου κυνικότικι,
δὲν σ' ἔκανε καὶ τίτλους νὰ ζητῆς,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς σου τῆς ἐντίμου
δὲν ἐξετέθησ' οὔτε Βουλευτικῆς,
ἀλλ' οὔτε κἄν γιὰ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Κοιμήσου, Σακουλεῖ μου, τὸν αἰώνιον,
καὶ πηθῶν' στὸ κράτος τὸ δραιμόμιον
μετὰ καιροῦ καὶ χρόνου γιὰ τίμη
νὰ στήσουν καὶ δικά σου προτομάς.

Δεκαρίεις, ὦ ἡμέρι προσφιλές,
γυρεύει καὶ νεκρὸς ὁ Σακουλεῖς.
Σὺ τίμησε καὶ τοῦτον τὸν τεμπέλη,
ποῦ ξέρεῖς Σακουλεῖδες νὰ τιμᾶς...
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια κι' ἢ Πεντέλη,
μὰ γιὰ νεκρῶν καὶ ζώντων προτομάς.

Τώρα κι' ὁ κορυφαῖος ψωμοζήτης
θὰ γίνῃ προγονοῦ μας μακαρίτης.
Κλάψε τον, Ρωμηοσύνη τῶν συγχρόνων,
καὶ σῆμα μὲ μακροῦτσι ναργιλῆ
νὰ βλῆπῃς μὲς στὸς ἰσκιούς τῶν προγόνων
κι' αὐτὸν τὸν κυνικό τοῦ Σακουλεῖ.

Καὶ καμωσῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἰωάννου τοῦ Περδίου θάβγουνος Παιήμακα,
τῆς Κυπριακῆς τοῦ Μούσης ζωπᾶ σκιρτήμακα,
ποῦ μὲ φρόνημα γενναῖον καὶ διάπυρον ψυγῆν
τῆς ἐνώσεως τὸν πῶθον ἐκδηλοῦν καὶ τὴν εὐγῆν.
Σ' ἔνα τόμον, ὅπως γράφει, θὰ τὰ βάλῃ τὰ πτωχὰ,
καὶ καθεὶς θὰ τ' ἀγοράζῃ δρῶ σελίγια μοναχὰ.

'Αναμνήσεις Κορηθίας καὶ Μανώλη Ταβανῆθῃ,
ἐν τῶν Ἡμερολογίων, ποῦ τοῦ πρέπει ἔτσι πρώτη.
Γλαφυρότατον καθ' ἔλα πρὸ πολλοῦ στὴν Πόλι βγαίνει,
τέρψης καὶ γιὰ τοὺς ὄλιγους καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς ἐν γενεῖ.